

Tradice Otců

Z traktátu „O modlitbě“ od kněze Tertuliána

Modlitba je duchovní oběť, která zcela zatlačila do pozadí to, co se obětovalo dříve. *Nač je mi množství vašich obětí? — praví Hospodin. Už mám dost žertev beranů a tuku jehňat, a krev býků a kozlů už nechci. Kdopak to žádal z vašich rukou?*

Co skutečně Bůh žádal, o tom svědčí evangelium. *Nastává hodina, kdy opravdoví ctitelé budou uctívat Otce v duchu*

a v pravdě. Bůh je totiž duch, a proto také hledá takové ctitele.

My jsme jeho skuteční ctitelé a opravdoví kněží, když se v duchu modlíme v duchu modlitbu obětujeme. A to je oběť, která Bohu náleží a je mu příjemná, kterou žádal a o které mluvil.

Takovou modlitbu máme přinášet na Boží oltář spolu s hymny a žalmy, která vychází z upřímného srdce, je živena ví-

rou, podpořena opravdovostí, skutečně bezúhonná a čistá, korunovaná láskou a doprovázena dobrými skutky. Ta pak dosáhne u Boha všeho.

Co by odepřel Bůh modlitbě, která vychází z ducha a pravdy, když jí sám vyžaduje? Čteme a slyšíme a jsme přesvědčováni o tom, jaké jsou důkazy její působivosti. Dřívější modlitba chránila před ohněm, dravými šelmami a hladem, neměla však ducha Kristova. O co více zmůže modlitba křesťanská.

Půst jako cesta k obnově křtu

Připravujeme se na obnovu svého křestního vyznání

Doba postní se nám pomalu chýlí ke konci. Na jejím začátku jsme si možná dali nějaké postní předsevzetí a s blížícím se koncem se začíná ozývat svědomí, aby se nás dotázalo, jak jsme letošní postní dobu prožili, jak jsme splnili, co jsme si uložili. Nejedem z nás se bude snažit alespoň něco ještě dohnat.

Liturgie postních nedělí nám vychází vstříc. Během posledních tří postních nedělí, předcházející Květnou neděli, vrcholí příprava katechumenů na křest. Církev předkládá katechumenům a také už pokřtěným věřícím tři pasáže z Janova evangelia: o setkání Ježíše se Samaritánkou u Jakubovy studny, o uzdravení slepého od narození a konečně vzkříšení Lazara. Katechumeni mají ve světle evangelijního učení zkoumat svou víru a opravdovost svého rozhodnutí přijmout koupel křtu.

Vyprávění o setkání se Samaritánkou se nás naléhavě ptá na upřímnost naší touhy po Kristu. Zatímco samaršská žena žádala od neznámého Poutníka vodu, která by jí vydržela a ona už nemusela chodit lopotně čerpat ke studni, Ježíš toužil po víře té ženy. A během rozhovoru ji také k víře postupně přivedl. Setkala se s Kristem ve víře a tak se pro ni víra ve Spasitele stala pramenem živé vody tryskající do věčného života.

Následuje čtení o zázračném uzdravení slepce. Ježíš udělal z prachu a ze slin bláto, kterým potřel oči toho chudá-

Foto: Koninklijke Bibliotheek

ka, a poslal ho, aby se umyl v rybníku. On poslechl a prohlédl. Když se potom vášnivě dohadoval s farizeji, kdo že je ten, který ho uzdravil, postupně přišel až k vyznání, že ten Člověk je od Boha. Ježíš mu pak pomohl k výslovnému vyznání víry v Syna člověka, tj. v Mesiáše. Protože slepý poslechl a šel se umýt, z bláta nevěry prohlédl uzdravenýma očima víry a uviděl Krista.

Příběhy graduji. Nakonec slyšíme o vzkříšení Ježíšova přítele Lazara. Při té příležitosti Ježíš při rozhovoru postupně dovedl Martu až vyznání, že Ježíš je Mesiáš, Boží Syn. Ježíš se jí zjevil jako ten, kdo je Vzkříšení a Život. Marta, která se kvůli zápachu

rozkládajícího se těla bála otevřít hrob, zakusila sílu Života, jež přemáhá i smrt.

V průběhu postní doby se nejen katechumeni připravují na křest, ale také my se připravujeme na obnovu svého křestního vyznání. Ve všech třech evangelijních příbězích je důležité ono „postupně“. Znovu máme obnovit svůj křest, abychom postupně — vedeni samotným Ježíšem — rostli ve víře: aby se prohloubila naše žíznivá touha po setkání s Ježíšem, abychom se uměli dívat na svůj vlastní život uzdravenýma očima víry, abychom se nechali proniknout silou Života.

Fr. Benedikt Mohelník OP
provinciál Řádu bratří kazatelů

ZPRÁVY

Věřící žádají nápravu vztahů církví a státu

Moravskoslezská křesťanská akademie, Společnost pro dialog církve a státu za podpory Konfederace politických vězňů a Matice cyrilometodějské — pod záštitou ar-

biskupa Karla Otčenáška — vydala „Memorandum za nápravu vztahu státu a církví v ČR“.

TS ČBK

Memorandum za nápravu vztahu státu a církví v ČR

My, občané České republiky z křesťanských a občanských iniciativ se obracíme na Vás, ústavní činitele, tímto Memorandem, abychom vyjádřili nespokojenost s dosavadním stavem nápravy poměrů státu a církví v České republice a projevíli naléhavý zájem na úpravě vztahů státu a církví formou přátelské spolupráce.

Připomínáme, že komunistickým převratem byl nastolen represivní a nepřátelský poměr státu k církvím. Důsledky zakusily miliony věřících diskriminací, vězněním a mnozí ztrátou života, zejména z řad katolické církve. Po pádu totalitního režimu demokratický stát zjednal zásadní nápravu. Církve tak mohly začít svobodně a v celém rozsahu vyvíjet svoji činnost v pastorační, školské a charitativní oblasti.

Služba církví je poskytována nejen věřícím, ale všem lidem nacházejících se v nejrůznějších podmínkách a obtížích života. Pozitivně je přijímána služba v armádě a vězeňství. Církve svou činností ve školství a v péči o mládež přispívají k duchovnímu a mravnímu rozvoji mladé generace. Významné je poslání církví pro charitativní a sociální službu lásky všem lidem v zachování lidského života a jeho důstojnosti. Církve se svou kulturně-uměleckou činností a péčí o památky podílejí na zachování kulturního dědictví a v mediální oblasti přispívají ke kultivaci společnosti. Plnému rozvoji činností církví ve službě společnosti a harmonické spolupráci však brání skutečnost, že nedošlo k úplné nápravě vztahů státu a církví. Vyjadřujeme

nespokojenost nad tím, že byla přijata novela zákona o církvích omezující jejich ústavní práva. Nesouhlasíme s tím, že doposud nebyla provedena majetková náprava a ratifikace smlouvy České republiky se Svatým stolcem.

Máme zájem, aby byly napraveny poměry mezi státem a církvemi dialogem, partnerským jednáním a smluvními úpravami. Náprava vztahu státu a církví v České republice může být uskutečněna na základě tří zásadních podmínek:

I. Provedení nové úpravy zákona o svobodě náboženského vyznání a o církvích a náboženských společnostech, která bude poskytovat plnou svobodu a nezávislost v celém rozsahu jejich působení v souladu s mezinárodními a ústavními právy dle zásady ochrany práv a svobod náboženského vyznání.

II. Provedení majetkového vyrovnání mezi státem a církvemi v souladu se zásadou nezávislosti, na základě kterého si každá církev bude moci vytvořit svůj vlastní ekonomický model. Majetková náprava státu vůči církvím je projevem spravedlnosti a podpory jejich veřejně prospěšných činností.

III. Provedení ratifikace smlouvy mezi Českou republikou a Svatým stolcem a smluvní úpravy s ostatními církvemi. Smluvní úpravou se vyjadřuje přátelský poměr k 2 750 000 občanů katolického vyznání a ochota státu ke spolupráci s církvemi v oblastech společného zájmu k prospěchu celé občanské společnosti.

Naplnění těchto podmínek je základem k uskutečňování úpravy vztahů státu a církví formou přátelské a harmo-

nické spolupráce odpovídající standardu demokratických států. Naše občanská a církevní angažovanost v školské, charitativní a kulturní službě společnosti vychází z naší víry a příslušnosti k církvi. Křesťanská a občanská zodpovědnost nás vede k tomu, abychom nemlčeli, vyjádřili svůj hlas a dali svou důvěru těm, kteří respektují a naplňují naše zájmy, které vám tímto Memorandem připomínáme.

Přejeme všem občanům bez rozdílu vyznání a přesvědčení svobodu k rozvíjení toho, co potřebují a na co mají právo. Přáli bychom si toleranci ze strany občanů a respekt ze strany ústavních činitelů k rozvíjení toho, co potřebujeme a na co máme právo k naplňování svého vyznání.

Přejeme všem ústavním činitelům v působení na tak odpovědných místech zdar v úsilí o přátelský a kooperativní poměr státu k církvím a pokojné spoluzítí všech občanů v našem státě. V tomto smyslu, jak nás učí naše víra, Vám vyprošujeme pokoj a dobro od Boha, Otce všech lidí.

Situace Církve v Austrálii se lepší

Na setkání, které se v Římě konalo ke čtyřicátému výročí dekretu II. Vaticana *Ad gentes*, řekl kardinál George Pell, že v jeho zemi stoupá počet kněžských povolání. Nadšení pro víru mezi mladými lidmi stoupá.

„Podle posledních průzkumů stoupá počet Australanů, kteří se hlásí k víře,“ řekl kardinál, a dodal: „Naším úkolem je zastavit erozi víry mezi katolíky, posílit křesťanskou identitu, podporovat vazbu víry na život...“

Kardinál řekl, že v Oceánii jsou — jako komunikace mezi ostrovy — důležitá média a internet.

Zenit

USA: Film *Rybáři lidí* povzbuzuje kněze i kandidáty

Americká biskupská konference prezentuje osmnáctiminutový film *Rybáři lidí*. Má obnovit u kněží pocit naplnění jejich vokace a vybízet je, aby povzbuzovali další muže ke kněžskému povolání. Film ukazuje různé aspekty kněžského života; je doplněn i diskusí kněží o jejich povolání.

Zenit

PODPISOVÝ LIST K MEMORANDU ZA NÁPRAVU VZTAHU STÁTU A CÍRKVÍ V ČR VYJADŘUJEME PODPORU MEMORANDU ZA NÁPRAVU VZTAHU STÁTU A CÍRKVÍ V ČR

SOUHLASÍME SE ZÁSADNÍMI PODMÍNKAMI K ÚPRAVĚ PŘÁTELSKÉHO A KOOPERATIVNÍHO
POMĚRU STÁTU A CÍRKVÍ V ČESKÉ REPUBLICE

	JMÉNO A PŘÍJMENÍ	ADRESA	PODPIS
1			
2			
3			

PODPORU A SOUHLAS MŮŽETE VYJÁDŘIT PODPÍSEM A ZASLÁNÍM NÁVRATKY NA ADRESU:
„MEMORANDUM“, MATICE CYRILOMETODĚJSKÁ S. R. O., DOLNÍ NÁM. 24, 771 11 OLOMOUČ

ZPRÁVY

Res Claritatis píše ministři vnitra

28. února se český ministr vnitra František Bublan na TV Prima vyjádřil k soutěži karikatur Mohameda, kterou vypsala jeden z českých internetových serverů. Řekl, že z věci vyvodí trestně právní odpovědnost, protože urážka islámu je porušením lidských práv a svobod.

Jelikož o dva týdny dříve otis-

kl týdeník *Reflex* další vulgární protikřesťanské karikatury, dotázala se redaktorka internetového serveru *Res Claritatis* otevřeným dopisem ministra, jak hodlá postupovat v případě urážek křesťanství. Dopis byl odeslán 2. března.

RC

Otevřený dopis ministři vnitra

Vážený pane ministře,

večer 28. února jsem sledovala ve večerních zprávách TV Prima Vaše vystoupení ve věci jednoho z českých serverů, který uspořádal soutěž v karikaturách Mohameda. Řekl jste v zásadě tolik, že jde o porušení lidských práv a svobod a naznačil jste, že můžete z této soutěže vyvodit i trestně právní odpovědnost. Poté policejní prezident řekl, že lze příslušný server zavřít.

V žádném případě nesouhlasím s obviněními, že chcete těmito kroky v Česku zavést cenzuru: selektivní cenzura určitých názorů zde funguje už řadu let, i když dosud nebyla oficiálně deklarována. Vaše prohlášení naopak slibuje, že budou oficiálně stanoveny mantinely veřejného — i mimoslovního — vyjadřování. Takovým prohlášením nemusíme být nadšeni, ale lze je považovat za otevřené a poctivé.

Chybí mi v něm však ujištění, že při stanovení podobných omezení bude všem měřeno stejným metrem, a jak bude tato nezbytná zásada zajištěna.

V týdeníku *Reflex* ze 16. února t.r. se na stránce Zeleného Raoula objevily dvě protikřesťanské karikatury: obrázek Ježíše s prezervativem na hlavě a obrázek bzdičícího

„zadku Panny Marie“ (jak vyplývá z popisku), který má zobrazovat Duchu Svatého. Jde o agresivnější a oplzlejší karikatury, než jsou zveřejněné karikatury Mohameda, který byl historickou osobou a není považován za Boha.

Dovoluji si Vám, vážený pane ministře, položit otázku, zda do opatření, která slibujete, budou zahrnuty i protikřesťanské útoky, a za jakých podmínek:

- bude policie aktivně vyhledávat v tiskovinách a na internetu urážky náboženství?

- bude postih podmíněn podáním oznámení ze strany občanů?

- jak bude zajištěno, aby oznámení křesťanů nebyla bezdůvodně odmítána (jak se dosud dělo)?

- bude urážka náboženského přesvědčení definována obecně?

- jaké bude spektrum postihů?

Tyto a další podrobnosti budou nepochybně zajímat nejen věřící občany, ale i širší veřejnost.

Předem děkuji za odpověď. Svůj dopis považuji za otevřený.

Mgr. Michaela Freiová
redaktorka informačního serveru

Res Claritatis

Dominova 1, 158 00 Praha 5

„Konzervativci zdědí zemi“

Americký dvouměsíčník *Foreign Policy* přinesl článek „Návrat patriarchátu“, kde autor Phillip Longman upozorňuje na „velký rozdíl plodnosti mezi sekulárními individualisty a náboženskými a kulturními konzervativci“; tento rozdíl způsobí v moderní společnosti velkou demografickou změnu.

Longman argumentuje především čísly z Evropy. „Evropané, kteří podporují měkké drogy, homosexualitu, eutanázií, a nechodí do kostela, žijí daleko častěji sami, nebo ve volných, bezdětných svazcích, než nositelé opačných názorů.“

Autor dospívá k názoru, že děti zítřka budou většinou potomky poměrně úzkého, kulturně konzervativního segmentu společnosti.

c-fam

Vážení čtenáři,

děkujeme Vám všem, kteří jste zasláním finančního daru umožnili další vydání *RC Monitoru* a pomohli tak pokrýt režijní náklady spojené s jeho vydáváním.

S upřímným Pán Bůh zaplat

redakce

Česká republika legalizovala svazky homosexuálů

15. března prosadila Poslanecká sněmovna 101 hlasy proti prezidentskému vetu zákon o registrovaném partnerství homosexuálů.

První hlasování nepřineslo dostatečnou většinu pro, bylo proto zpochybněno komunisty a ti pak dodali potřebný zbytek hlasů.

RC

Komunisté v Číně stále více chodí do kostela

Agentura *Asia News* přinesla obsáhlou informaci, že v čínské komunistické straně přibývá členů, kteří praktikují buď křesťanství nebo buddhismus.

Strana se tím cítí ohrožena a klade důraz na ateismus jako na základ své ideologie.

Asia News

Řeholník v Turecku napaden

Nožem na kebab napadl 11. března mladý útočník kněze z řádu kapucínů, kterému nejdříve nadával. Kněz se ubránil a policie útočníka zatkla.

Apoštolský vikář Anatólie, biskup Luigi Padovese, uvádí, že už je to v této farnosti za dva měsíce druhý útok podobného typu.

KATH.NET

Rumunští katolíci obnovují kostely

Mons. Florentin Crihalmeanu, řecko-katolický biskup eparchie Cluj-Gherla v Transylvánii, řekl při návštěvě Evropy, že katolíci budují bohoslužebná místa po celé zemi. „Je to nezbytné proto, že Církev po pádu komunismu získala formální svobodu, ale z 2.000 zabavených kostelů bylo dodneska navráceno 30“. Jen v eparchii Cluj-Gherla se teď staví 26 kostelů.

Rumunská řecko-katolická Církev má 740.000 věřících v pěti eparchiích; šestá eparchie se nachází ve Spojených státech. Věřícím slouží 700 kněží, připravuje se 350.

ACN

ZPRÁVY

Postní setkání papeže s kněžími

2. března se papež setkal s kněžími římské diecéze. Místo projevu odpovídal na jejich otázky. Žádal je, aby se při svém působení ve městě zaměřili na rodinu a hájili život. Přimlouval se také, aby uvažovali o roli žen v Církvi a stavěl jim před oči příklady svatých žen — Te-

rezy z Kalkaty, Kateřiny Sienské, Brigity a Hildegardy. Poděkoval všem, kdo se jako svědci křesťanské lásky — odevzdávají službě druhým. „Konečným významem kříže je obětovat svůj život za život druhých,“ řekl papež.

VIS

Chystá se instalace nových kardinálů

Na zvláštní konzistoři 24. března instaluje papež formálně 15 nově jmenovaných kardinálů z 11 zemí. Tři z nich překročili volitelský věk, ze zbývajících dvanácti volitelů jsou jen tři členové kurie: prefekt kongregace pro nauku víry arcibiskup William Joseph Levada, prefekt kongregace pro řeholníky arcibiskup Franc Rodé a prefekt apoštolské signatury arcibiskup Agostino Vallini.

Další kardinálské klobouky pocestují do Krakova, do Honkongu, do Caracasu, do Soulu, do Manily, do Bostonu, do Bordeaux, do Boloně a do Toleda.

Emeritní kardinály se stávají papežský diplomat Andrea Cordero Lanzetta di Montezemolo, emeritní arcibiskup ghanského Tamale Peter Proeku Dery a bývalý rektor Papežského biblického institutu P. Alkbert Vohoye SJ.

Die Tagespost, The Tablet

Hodnoty jsou oblastí spolupráce s pravoslavnými

Při přijetí skupiny kněží a bohoslovců řecké pravoslavné církve řekl papež, že je třeba společně prosazovat křesťanské hodnoty.

Jedním z motivů dialogu mezi Aténami a Římem je rozhodnutí vyzdvihnout křesťanské kořeny Evropy navzdory tomu, že ideologické skupiny se

v posledních letech pokoušejí je popřít. Podporou je nám vzájemná láska, řekl papež. Vyjádřil radost z obnoveného teologického dialogu mezi katolíky a pravoslavnými. „Musíme společně kultivovat duchovní půdu, jež živila Evropu po staletí,“ dodal.

Zenit

Papež zjednodušuje vatikánskou byrokracii

Od neděle 12. března platí několik změn v kurii: byly spojeno vedení čtyř útvarů. Kardinál Paul Poupard, předseda Papežské rady pro kulturu, povede i Radu pro mezináboženský dialog. Papež tak chce podpořit dialog mezi lidmi kultury a exponenty náboženství.

Kardinál Renato Martino jako předseda Papežské rady *Iustitia et Pax* povede i Radu pro migranty.

Podle vatikánských zdrojů se papež domnívá, že počet institucí kurie v posledních desetiletích příliš narostl a některé se překrývají.

Reuters

Messori navrhuje „Katolickou anti-difamační ligu“

Italský katolický publicista Vittorio Messori navrhuje, aby v katolickém prostoru byla zřízena organizace podobná Židovské anti-difamační lize.

Sděлил to vatikánský rozhlas s odvoláním na španělský deník *La Razon*. Jako důvod uvádí Messori pomluvy a dezinformace, které se o Církvi každodenně šíří.

Protože většina katolíků ztratila

historické povědomí, nikdo se nenamáhá, aby proti těmto jevům vystoupil a snažil se uvést věci na pravou míru.

Proto je zapotřebí vybudovat malou, ale efektivní a dobře informovanou strukturu, která by bod za bodem přinášela odpovědi nebo je vyžadovala na kompetentních osobách.

KATH.NET

Papež podporuje obnovu stálé eucharistické adorace

Z iniciativy římských kněží má být v každém z pěti sektorů Říma jeden kostel vyhrazen stálé adoraci Nejsvětější svátosti. Papež je touto myšlenkou nadšen. Jejím původcem je farář kostela svaté Anastázie na Palatinu, kde se tato forma eucharistické evangelizace osvědčila.

Papež řekl, že dnes znovu objevujeme tuto formu oslavy Ježíšovy oběti: takto vstupujeme do svátostného, téměř tělesného společenství s Ním.

KATH.NET

Živá podzemní Církev v Saudské Arábii

Biskup Paul Hinder, odpovědný za katolíky v šesti arabských zemích, řekl, že i když v Saudské Arábii není ani stopa náboženské svobody, je tam velmi živá podzemní Církev.

„V Saudské Arábii žije asi milion Filipinců, z nichž 85 % jsou katolíci. K tomu ještě Indové a další. V celém území nemám žádné domorodé katolíky, jen přistěhované. I křesťané, kteří mluví arabsky, pocházejí odjinud — z Libanonu, Sýrie, Jordánska nebo z Egypta,“ vysvětlil biskup.

Die Tagespost

Cihly solidarity pro Bosnu-Hercegovinu

Kněží z mostarské oblasti navrhli postní projekt „Darujte cihlu na rekonstrukci farností v Posavině“: Posavina je oblast na hranicích Bosny a Chorvatska. Projekt má pomoci obnovit domov pro katolíky, kteří za války uprchli z domova a chtěli by se vrátit. Rekonstruovat se budou obytné domy i kostely zničené válkou.

Akce byla zahájena v Citluku v neděli 12. března a potrvá do 1. května. Po mši sv. požehnal kardinál Vinko Puljič dva trailery plné cihel, určené pro farnosti Bosanski Brod a Hrvatska Tišina.

Média budou během postu na kampaň upozorňovat a žádat lidi, aby zaplatili malou sumu peněz za cihly telefonátem na číslo 00387/92850850 nebo SMS na číslo 00387/6388850.

SIR

KOMENTÁŘE

Linie ovce, ovčince a pastýře

Připravme se co nejlépe

Motiv ovcí, beránka a pastýře prostupuje celý život Ježíše Krista, stejně jako například motiv chleba, možná ještě více. Nebudu se zde zabývat výpisem celých veršů ani citací. Kdo má bližší zájem, může si je sám v Bibli vyhledat (např. Lk 15,1–7 a J 10,1–21).

Jako malý se Ježíš setkává s ovci, beránkem i pastýří krátce po narození v Betlémě. Pastýři jsou prvními, kdo jsou informováni o Ježíšově narození, a to ne zcela náhodou, vždyť vše, co se týká ovcí, je rovněž součástí mesiášského tématu. Už Izaiáš vzpomíná Božího služebníka jako toho, kdo bude trpět,

protože všichni zabloudili jako ovce.

V evangeliích je mnoho příběhů, porovnání k ovcím. Toto téma vstoupilo do života Ježíše Krista krátce po jeho narození a při jeho výchově i vzdělávání. Stává se tématem jeho kázání a vyučování, protože kdo jiný by měl „být pastýřem“ než Boží Syn.

Motiv beránka je patrný i při Ježíšově utrpení a po zmrtvýchvstání dostává nový obrys. Ježíš se ukazuje v nové, do té doby apoštolům neznámé roli někoho, kdo jim natvrdo a natrvalo svěří své ovčince. Z apoštolů už nejsou ovce, ale pomocní pastýři.

Malý Ježíš je ukazován jako někdo, komu se pastýři klaní, a na konci jeho působení na zemi je opět někým, komu se budou všichni klanět — je Pastýřem pastýřů. Přitom v přírovnáních o ovčích prošel snad všemi rolami, které může ovčinec a vše okolo naskytnout, aniž by ale kdy ztratil roli Pastýře pastýřů.

Za nějaký ten čas si budeme připomínat Kristovu roli, spíše jeho poslání být obětí beránkem za naše hříchy. Připravme se tedy na to co nejlépe.

Jan Krůta

Autor je publicista.

Homosexuální lobby kritizuje Hnutí Pro život ČR

Nastává divná a složitá doba

15. března v půl sedmé večer bylo Poslaneckou sněmovnou přehlasováno prezidentské veto zákona o registrovaném partnerství; sedm a půl hodiny na to vydala redakce zpravodajského serveru *idnes.cz* článek s názvem „Firma odmítla dát práci lesbičce a ještě to přiznala“. Vypadá to, jako bychom byli na divokém Západě a přitom jsme jen v centru Evropy, v zemi, která už neměla sílu odolat lobby homosexuálních aktivistů a s velkou, až hysterickou vášní, kterou vyčteme ze stenoprotokolů jednání Poslanecké sněmovny ohledně tohoto návrhu zákona, zvedla 101 zákonodárných dlaní proti mínění hlavy státu.

Ve zmíněném článku si mluvčí Gay a lesbické ligy (GLL) Tereza Kodíčková posteskla, že jí jistá „významná organizace“ v květnu 2004 odřekla zakázku překladů na jedné konferenci a zdůvodnila to tak, že představitelé této společnosti se dozvěděli o její angažovanosti ve zmíněné GLL, a proto nemohou finanční prostředky použít pro úhradu jejích služeb. Autor článku Václav Dolejší celou kauzu šikovně pootočil tak, aby hlavním mementem textu bylo: odmítli mne, protože jsem lesba. Doslova sděluje čtenářům: „Kodíčková dodnes nechápe, jak mohla firma tak upřímně uvést v dopise důvod, proč si nepřeje, aby z angličtiny do češtiny tlumočila lesbička.“

Onou významnou organizací je Hnutí Pro život ČR. Naše odpověď paní Kodíčkové zněla doslova takto: „Někteří představitelé naší organizace mne upozornili na Vaši veřejnou a aktivní angažovanost na poli gay/les aktivit a byli zásadně proti tomu, abychom prostředky získané z darů našich sympatizantů použili touto formou.“

Ublíženecká póza homosexuální menšiny zabrala na zákonodárce a teď se rozšiřuje do další sféry naší společnosti. Budeme se muset naučit být opatrní.

Jestli je nebo není Tereza Kodíčková lesba, dodnes vůbec nevíme a ani nás to nezajímá. V rozhodování to pro nás nebylo podstatné. Zastupuje však ideologickou základnu, která se — obrazně řečeno — ocitá na druhé straně barikády. Je to velmi podobné situaci, kdy by si např. politicky levicově orientovaná strana smluvně zvolila překladatele, o němž by se dozvěděla, že je čelným představitelem opačného politického spektra. Také by své finanční prostředky nakonec zřejmě odevzdala za služby jiné osobě; té, kterou může s čistým svědomím finančně podpořit.

Rozporuplný článek končí poukazem na to, že prý je „vtipné, že tu firmu vůbec ani nenapadlo, že by to mohl být důvod, abych je popotahovala“. Dovolím si tvrdit, že pokud se setkáme s uvedením návrhu tzv. antidiskriminačního zákona do života, pak bychom se určitě projednávání kauzy před soudem nevyhnuli. Jistě bychom si díky důkazům obhájili své stanovisko, ale zmíněný zákon by snadno mohl při méně jasných případech přinést řadu nespravedlivých rozsudků nad nespravedlivě odsouzenými lidmi.

Nastává poněkud divná a na diplomacii složitá doba. Ublíženecká póza homosexuální menšiny zabrala na zákonodárce a teď se rozšiřuje do další sféry naší společnosti. Budeme se muset naučit být opatrní. Kdybychom totiž udělali chybu ve věci, která se nějak dotkne člověka s homosexuálním citěním, mohlo by to být snadno vyloženo jako účelová diskriminace. A přitom otázka sexuální orientace by v takových případech hrála jistě prakticky tu nejmenší roli. Odpůrci zákona od začátku tvrdili: nejde o vyrovnání příležitostí a odstranění diskriminace, ale o získání větších privilegií. Článek Václava Dolejšího to plně potvrzuje.

Zdeňka Rybová

Autorka je viceprezidentkou Hnutí Pro život ČR.

KOMENTÁŘE

Muž, který zničil jednu krásnou zemi

„O mrtvých jen dobře“ v případě Slobodana Miloševiče neplatí

Jestli jedna osoba symbolizuje promarněné naděje jedné epochy, tak je to nedávno zemřelý Slobodan Milošević, srbský a jugoslávský prezident. Když se v druhé polovině 80. let minulého století dostal k moci, měla Jugoslávie nejlepší startovní podmínky ze všech zemí komunistického bloku. Tehdejší Evropská společenství jí nabízela přístupová jednání. Sami si dobře pamatujeme, jak na nás tehdy působilo jugoslávské pobřeží — dovolená v Jugoslávii byla výletem skoro na Západ. A my jsme byli jen chudí příbuzní — „paštikáři“, jak nám tehdy Jugoslávci trochu posměšně říkali. Stačilo několik let a všechno je naopak.

Kde jsme byli

Česká republika je v Evropské unii, zatímco Jugoslávie se rozpadla v krvavých válkách, které sebou přivodily ekonomický i morální rozvrat. Země, kterou mohl každý bez obav projet stopem (a spát na každé lavičce v parku) se změnila v zemi, kde vládne zločin a bída. Slobodan Milošević jistě není jediným viníkem, ale je rozhodně hlavním viníkem. V zájmu své politické kariéry rozehrál kartu nacionalismu, který nabídl lidem, unaveným komunismem. Tehdy, koncem 80. let, mu tleskali skoro všichni — od většiny disidentů a inteligence až po pravoslavnou církev. Slíbil udržet Jugoslávii a posílit v ní postavení Srbska coby největší republiky. Pak slíbil Velké Srbsko (Srbsko všude tam, kde žijí Srbové). Poštval Srby v Chorvatsku a Bosně proti Chorvatům a bosenským muslimům — Bosňákům. Utrpení, které válka způsobila, pro něj bylo vždy úplně vedlejší. Etnické čistky, statisíce zoufalých uprchlíků, masakry, znásilňování. Nic z toho ho nevzrušovalo. Že na území, které dobyly srbské oddíly, nezůstala stát jediná mešita a jen pár katolických kostelů, mu bylo jedno.

Synáček Marko

Nedotýkal se ho ale ani osud vlastního národa. Ve válce nezůstane nikdo s čistými rukama a tak i Srbsko zaplavovaly proudy uprchlíků, i bosenští a chorvatští Srbové se stali oběťmi zločinů a etnických čistek. Milošević byl nad věcí. Důchodci v Srbsku během hyperinflace hledali jídlo v popelnících, ale nová generace prezidentovi blízkých vá-

lečných profitérů si užívala nevidaného luxusu. Patřil k nim i Miloševićův syn Marko. Ovládl pašování cigaret — jednu z mála věcí, na kterých šlo v sankcemi dušeném Srbsku vydělat (dalšími byly pohonné hmoty nebo třeba káva). Bavil se řízením závodních aut, která mu darovali obchodníci, kteří potřebovali „přímluvu“ u tatínka. Novinářům se jednou chlubil: „Táta se zlobil kvůli prvním patnácti nabouraným autům. Pak už na to neobracel pozornost.“ V zemi, kde v zimě 1993/1994 byla průměrná výplata v přepočtu jen několik marek, ničil dvacetiletý playboy každý týden auto za 100 000... Neuvěřitelná bída se mísila s bohatstvím novopečených zbohatlíků, okatě dávaným na odiv. Srbsko se stalo státem, kde policie doprovázela kamiony s pašovaným zbožím, kde tajná policie organizovala pašování drog na západ, kde největší zločinci nosili průkazky ministerstva vnitra. Milošević už dávno nebudil davové nadšení, koncem třetího roku (mezi lety 1993–1996) neprosl jediný veřejný projev. U moci se udržoval kontrolou médií, represivním aparátem, díky únavě obyvatelstva, draceného zoufalými životními podmínkami i díky neschopnosti rozhádané opozice, která často prosazovala ještě více nacionalistický program než on sám.

Od války k válce

Aby si udržel moc, vyvolal Milošević v roce 1991 a 1992 války v Chorvatsku a Bosně. Když se mu zdálo, že lidé mají války dost, podvolil se v roce 1995 americkému nátlaku a podepsal mír. Skončily sankce a zdálo se, že Srbsko je z nejhoršího venku. Jenže lidé, kteří už nežili ve válečném stavu, se dožadovali lepšího života. Milošević nevyšel ze stínu strany, která ho stvořila. Zůstal komunistou, který nedokázal a ani nechtěl rozjet ekonomické reformy. Zůstal komunistou svým typicky aparátnickým stylem hovorů. Zůstal komunistou svým důrazem na represivní složky, nedůvěrou k inteligenci, k nezávislé kultuře atd. Nedomákal lidem zajistit důstojné podmínky k životu. A lidé se od něj odvraceli. Na konci roku 1996 zvítězila opozice v lokálních volbách. Milošević je zrušil. Pod tlakem mnohaměsíčních demonstrací je nakonec uznal. Opozice se ale mezitím stihla rozhádat a Slobodan získal další

Foto: archiva

čas navíc. A pak přišlo Kosovo — provincie na jihu Srbska, kde 90 procent obyvatel tvoří Albánci (skoro dva miliony). Milošević už koncem 80. let zrušil kosovskou autonomii a Albánci podrobil drastickému policejnímu režimu. Albánci odpověděli pasivním odporem. Když to nepomohlo, začali radikálové mezi nimi v roce 1998 s otevřeným ozbrojeným bojem. Pro Miloševiče vítaný moment — krize mu umožnila utužit režim. Jenže se přepočítal. Masové vyháňení stovek tisíc Albánců vyvolalo letectvé údery Severoatlantické aliance, která nechtěla podruhé za sebou sledovat inferno, jaké nabízela Bosna a Hercegovina. Srbsko bylo poraženo a srbští vojáci se z Kosova museli stáhnout.

Svržen vlastním lidem

Nadešel poslední rok Miloševićovy vlády. Byl zcela ve znamení nacionalisticko-komunistického blouznění. Hesla o boji proti světovému imperialismu, proti novému světovému pořádku byla na denním pořádku. V říjnu 2000 ale přišel konec. Milošević svrhlo masové lidové povstání. V rozhodující chvíli ho opustili všichni — dokonce i jeho věrní z policie a armády. Ukázalo se, že byl obrem na hliněných nohách. Ale obrem, který toho — než padnul — stačil zničit opravdu mnoho.

Matyáš Zrno

Autor pracuje v Občanském institutu.

DOTAZY ČTENÁŘŮ

Existuje peklo?

Řada čtenářů vyjádřila přání seznámit se stanoviskem učitelského úřadu na různé aktuální otázky. Na zaslané dotazy týkající se víry a mravů odpovídají kněží Řádu bratří kazatelů (dominikánů) s úmyslem stanovisko Církve srozumitelně zprostředkovat. Dotazy lze zasílat na korespondenční adresu redakce uvedenou v tiráži.

Poslední dobou jsem často slyšel, že pokud existuje peklo, je zřejmě prázdné. Vždyť k čemu by peklo bylo, k napravení určitě ne, protože je věčné. Víme o někom s jistotou, že skončil v pekle? Pán Ježíš nás přeci miluje – ten není z těch, kdo by peklem hrozil. Nejedná se v Písmu spíše o obrazné citace?

Martin Pekař

Ptejme se, k čemu vede zpochybňování existence pekla. Je zřejmé, že jistě ne k vyšší morální úrovni života. Naopak, zejména 20. století je přesvědčivým dokumentem pro existenci pekla už zde na zemi. Ptejte se těch, kdo prošli koncentračními tábory za nacismu a komunismu, abychom zmínili alespoň dva příklady za mnohé. Jsem si jist, že lidé nemají nejmenší chuť je popírat. Spíš naopak. Ale rozum na to nestačí, musíme do oblasti víry.

V Písmu mluví Pán Ježíš často o pekle jako o „neuhasitelném ohni“, vyhrazeném tomu, kdo až do konce života odmítá uvěřit a obrátit se a kde může zahynout jak duše, tak tělo. Velmi přísně ohlašuje, že jeho andělé uvrhnou ty, kdo páchají nepravostí, do ohnivě pece (Mt 13,41–2, a 25,41: „Pryč ode mne, vy zlořeční, do věčného ohně...“).

Církev tuto nauku jednoznačně potvrzuje. Učí, že duše těch, kdo umírají ve smrtelném hříchu, jdou hned po smrti do pekla, kde snášejí „věčný oheň“. Hlavním trestem je pak věčné odloučení od Boha, protože jenom v Ném je štěstí, po němž touží. Štěstí, které hledali všude jinde než u Boha. Písmo i církev proto vyzývají k odpovědnosti, která plyne ze svobody. Svobodu jsme dostali právě proto, abychom se mohli rozhodnout pro Boha. Kristus nás volá k obrácení: „Vcházejte těsnou branou. Neboť prostorná je brána a široká cesta, která vede k záhubě, a mnozí po ní jdou... a těsná je brána a úzká cesta k životu, a málo je těch, kdo ji najdou“ (Mt 7,13). Církev však stále prosí Boha o milosrdenství. On přece „nechce, aby někdo zahynul, ale aby se všichni dali na pokání“ (2 Petr, 3,9).

Foto: Koninklijke Bibliotheek

Při posledním soudu budou „ti, kdo konali dobro, vzkříšeni k životu, kdo páčili zlo, k odsouzení (Jan 5,28–9), půjdou „do věčného trápení“ (Mt 25,31.46). Za mnohé ať mluví hříšník a pak světec Augustin: „Všechno zlo, které špatní lidé páchají, je zaznamenáno, aniž o tom vědí. V den, kdy Bůh nebude mlčet, se obrátí k ničemníkům a řekne jim: Já jsem umístil své chudé na zemi..., aby donášeli vaše dobré skutky do mého pokladu: vy jste nic nevložili do mých rukou, proto také u mne nic nemáte...“

Že toto utrpení neslouží nápravě? Ano, tam už nic napravit nelze. Pro ty, kteří propásli svou dobu, zůstává jen spravedlnost. Pohledme na Sodomu. Podmínkou bylo deset spravedlivých. Když nebyla naplněna, následuje splnění hrozby. Zrušení pekla by vedlo k ještě větší nevázanosti – a to nejsou metody Boží! On splní nejen své přísliby – ale i své hrozby! Sodoma nebo potopa nejsou žádné hříčky slov! Je to chmurná realita. Je v tom vážné varování i pro naši dobu. Podobně jako v řádu přirozeném výstrahy kuřákům před rakovinou, promiskuitním před AIDS, se v mnoha případech splní, je v nadpřirozeném řádu ručitelem sám Bůh. A že s Ním nejsou žerty, je jasné z uvedených a mnoha dalších případů.

Kromě toho Bůh nepotřebuje nikoho „popadnout za límec“ a hodit ho do pekla. Tam jde každý sám, vědomě a dobrovolně. Definice smrtelného hříchu je jas-

ná: „Vědomé a dobrovolné nezachování zákona Božího.“

Bůh jen ponechává člověku jeho vlastní volbu: Být bez Něho. Tresty tělesné jsou pak jen důsledným dotažením této volby. Dostal určité dary a čas jich využít ve shodě s úmysly Dárce. Pokud jich nevyužije či zneužije, následuje trest. Nás to rmoutí – jako hřích. Ale „váš zármutek se obrátí v radost“, slibuje Pán svým věrným. Svět se bude radovat, ale pak to bude obráceně. Naši radost nám nikdo nevezme, ale ani jim jejich zármutek.

Při rozjímání o pekle však nezapomeňme ani na hříchy proti Duchu Svátému. Nebudou odpuštěny zde ani tam. A ono slovo TAM znamená už jen věčný trest! Bůh nedělá nic zbytečně. I ďábel – a peklo k němu patří – má své poslání. Kdyby bylo peklo prázdné, neusiloval by tolik, aby svedl aspoň některé a vzdal by to.

Nevíme sice výslovně o nikom, kdo v pekle je. Máme však svědectví sv. Terenzie z Avily, učitelky církve, např. v kapitole 33 jejího životopisu, který stojí za přečtení. Podobně i svědectví dětí ve Fatimě – nebylo by dobré to jen tak „hodit za hlavu“. Když zde maličké děti dělaly neuvěřitelné pokání, aby zachránily duše před peklem, je to výzva i pro nás k úsilí, abychom spolupracovali s Kristem na vykoupení a záchraně duší, aby v pekle nebylo zase až příliš mnoho obyvatel.

P. Jordán Vinklárek OP

NÁZORY ČTENÁŘŮ

Děkujeme za vaše ohlasy.

Těšíme se na vaše podněty, které můžete zasílat na adresu redakce uvedenou v tiráži.

Čtenářské dopisy jsou redakčně kráceny a nemusejí vyjadřovat stanovisko redakce.

Z dopisu šéfredaktorovi deníku *Metro*

Sloupek v *Metro* „S jídlem roste chuť“ od Petra Žantovského, který jsem si přečetl v *Metro* (28. února t.r.), je zavádějící a vrací nás do let 1948–51, kdy, pokud jde o církev katolickou, skončila v pracovních táborech, vězeních (a to bez soudu) resp. speciálních útvarech PTP většina elitních představitelů této církve: bylo to kolem 10 000 řeholních sester, 3 000 řeholníků, většina českých biskupů (předtím vrátivších se z německých nacistických koncentračních táborů). Po inscenovaných procesech byli někteří katoličtí kněží popraveni (případ Babice) či utlučeni k smrti — např. známý číhoštský farář Toufar. V internaci zemřel i premiér československé zahraniční vlády v Londý-

ně katolický kněz Mons. Šrámek. Řadoví katolíci — především sedláci, rolníci a živnostníci na vesnici — skončili buď násilně v JZD nebo v PTP. Jestliže posílali děti do náboženství, resp. navštěvovali kostel, dětem nebylo umožněno vzdělání a pokud děti mohly studovat, pouze obory o které nebyl zájem. K učitelství nebyly vůbec připuštěny — tam se vyžadovala oddanost marxismu-leninismu jako jedině správnému vědeckému světovému názoru, což učitelé museli potvrdit oficiálním slibem včetně podpisu po roce 1968. Tato situace trvala prakticky až do listopadu 1989.

Církevní instituce resp. katolické organizace byly dány pod kontrolu (komunistického) státu a později formálně i de facto zrušeny: školy, semináře (v Čechách zůstal jen jeden s *numerus clausus*), kláš-

tery, domovy důchodců a mládeže a nemocnice. Speciálním zákonem byl katolické církvi odňat veškerý majetek s tím, že „komunistický stát bude sám pečovat o duchovní potřeby věřících občanů a bude vyplácet mzdu duchovním včetně materiálního zajištění jedné bohoslovecké fakulty“. Tak se komunistický stát stal největším klerikálem na světě, rozumíme-li pojmu klerikalismus jako zneužití náboženství pro politické cíle.

Po listopadu 1989 církve získali svobodu a byla zrušena veškerá represivní opatření a církve se staly ve svém jednání nezávislými na státu; pouze některé budovy byly navráceny Církvi. Nedošlo však k restituci církevního majetku a tak stát platí dále duchovní a to všech tzv. uznaných církví.

Ing. Vojtěch Havlík, Ostrava

Liturgická čtení

26. 3.	Neděle	2 Kron 36,14–16.19–23, Žl 137, Ef 2,4–10, Jan 3,14–21 <i>4. neděle postní</i>			
27. 3.	Pondělí	Iz 65,17–21, Žl 30, Jan 4,43–54 <i>sv. Rupert</i>	30. 3.	Čtvrtek	Ez 32,7–14, Žl 106, Jan 5,31–47 <i>sv. Jan Klimak</i>
28. 3.	Úterý	Ez 47,1–9.12, Žl 46, Jan 5,1–3a.5–16 <i>sv. Hilarion</i>	31. 3.	Pátek	Mdr 2,1a.12–22, Žl 34, Jan 7,1–2.10.25–30 <i>sv. Balbína</i>
29. 3.	Středa	Iz 49,8–15, Žl 145, Jan 5,17–30 <i>sv. Ludolf</i>	1. 4.	Sobota	Jer 11,18–20, Žl 7, Jan 7,40–53 <i>sv. Marie Egypťská</i>

2. 4.	Neděle	Jer 31,31–34, Žl 51, Žid 5,7–9, Jan 12,20–33 <i>5. neděle postní</i>			
3. 4.	Pondělí	Dan 13,1–9.15–17.19–30.33–62, Žl 23, Jan 8,1–11 <i>sv. Nicetas</i>	6. 4.	Čtvrtek	Gn 17,3–9, Žl 105, Jan 8,51–59 <i>sv. Petr Veronský</i>
4. 4.	Úterý	Nm 21,4b–9, Žl 102, Jan 8,21–30 <i>sv. Isidor</i>	7. 4.	Pátek	Jer 20,10–13, Žl 18, Jan 10,31–42 <i>sv. Jan de la Salle</i>
5. 4.	Středa	Dan 3,14–20.91–92.95, Dan 3,52–56, Jan 8,1–42 <i>sv. Vincenc Ferrer</i>	8. 4.	Sobota	Ex 37,21–28, Jer 31,10–13, Jan 11,45–56 <i>sv. Julie Billiart</i>

RC MONITOR — zpravodajský čtrnáctideník vydávaný o. s. Res Claritatis jako projekt pod záštitou České dominikánské provincie. Noviny jsou zaměřeny na osvětu široké veřejnosti v oblasti života a postojů římskokatolické církve jako prevence náboženské nesnášenlivosti a xenofobie. Publikované zprávy jsou zveřejňovány na zpravodajském serveru <http://res.claritatis.cz>. ISSN: 1214-8458. MK ČR E 15474.

Korespondenční adresa redakce: Res Claritatis, Husova 8, 110 00 Praha 1, e-mail: redakce@claritatis.cz, číslo účtu: 1683820001/2400.

Redakční rada: Vít Cigánek, RNDr. Václav Frei, Mgr. Michaela Freiová, JUDr. Ing. Jiří Karas, P. Mgr. Pavel Mayer OP, Zdeňka Rybová, Mgr. Radim Ucháč, Kateřina Ucháčová. **Teologický poradce:** P. Mgr. Pavel Mayer OP.

Objednávky: Noviny jsou distribuovány zdarma a lze je v požadovaném počtu kusů objednat na korespondenční adrese redakce. Jejich vydávání je možné jedině díky zasláním darům, které pokrývají náklady na tisk a distribuci. Náklady na jedno číslo činí přibližně 10 Kč, což ročně znamená 240 Kč. Všem dárčům Pán Bůh zaplať. Dary lze podle § 15 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb. uplatnit pro snížení základu daně.